

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

do ustawy tymczasowej z dnia 19 grudnia 1919 r. o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa.

Na podstawie art. 7-go ustawy tymczasowej z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 2, poz. 9) o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa zarządza się co następuje:

§ 1 (do art. 2).

Nagrody, ustanowione w art. 2 ust. a) przyznaje się tylko wówczas, gdy wykrycie i ujęcie przemytnika wraz z towarem przywożonym lub wywożonym przez granicę celną oraz przytrzymanie towarów, w następstwie doprowadzi do wykrycia przemytnika przy czynnem spółdziałaniu tej osoby, która ma być wynagrodzona.

W innych wypadkach osoba, która przyczyniła się do przytrzymania przemyconych towarów, otrzymuje nagrodę według skali wskazanej w art. 2 ust. b); różnicę zaś w stosunku do skali ust. a) wypłaca się właściwej osobie dopiero po wykryciu i ujęciu przemytnika, o ile się do tego przyczyniła.

Gdy do wykrycia przemytnika przyczyniła się inna osoba, należy jej przyznać różnicę między wynagrodzeniem według skali ust. b) a wynagrodzeniem według skali ust. a).

Nagrody ustanowione w art. 2 ust. b) przyznaje się w tym wypadku, gdy przemytnik zdołał zbiedz bez śladu, pozostawiając towar w rękach osoby, która go zatrzymała lub ściagała, tudzież w tych wypadkach, w których osoba, ubiegająca się o nagrodę, wykryła towar bez właściciela.

§ 2 (do art. 2).

Przemytników należy oddawać najbliższemu urzędowi celnemu, celem spisania protokołu (opisu czynu).

Tak samo należy postąpić z przytrzymanymi towarami i środkami transportowymi.

Towary, przytrzymane przez organy kontroli skarbowej i wojskowej straży granicznej przekazuje się urzędowi celnemu wraz z protokołem (opisem czynu).

§ 3 (do art. 4).

Doniesienia bezimienne nie są podstawą do przyznania wynagrodzenia zgłaszającym się w następstwie donosicielom.

Doniesienia pisemne lub protokoły doniesień ustnych powinny być zaopatrzone w dokładną datę wniesienia (dzień i godzina).

§ 4 (do art. 5).

Do przyznawania nagród w myśl art. 2 ust. a) i b) uprawnione są władze, powołane ustawami skarbowymi do prowadzenia dochodzeń i śledztwa w zakresie wykroczeń przeciwko Skarbowi.

Władze powołane do przeprowadzania dochodzeń i śledztwa ze względu na cel ustawy, t. j. zwalczanie przemytnictwa, obowiązane są do jak-najszybszego przyznawania nagród, najpóźniej zaś w przeciągu 4-ch miesięcy.

Nagrody, przyznawane osobom wojskowym, przesyła się dowództwu odnośnego pułku.

§ 5.

Celem uwidocznienia wpływów i rozchodów urzędy celne założą specjalne księgi do wpisywania pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży skonfiskowanych sum pieniężnych, jak również wysokość wypłaconego wynagrodzenia, poniesionych wydatków, uiszczonych należności skarbowych i nadwyżki, o ile się taka okaże.

Asygnowanie wynagrodzenia i zwrot kosztów powinno być w miarę możliwości uskutecznione za pomocą czeków Pocztovej Kasy Oszczędności. O ile właściwe urzędy nie są włączone do obrotu czekowego, wypłatę uskutecznia się za pośrednictwem urzędów celnych.

Pieniądże, wpływające z konfiskat, zarachowuje się w urzędach celnych na: „ogólny zarząd kasowy”,—pieniądże zaś, wpływające tytułem grzywny,—na właściwą pozycję budżetu Ministerstwa Skarbu.

Kwoty, wypłacane tytułem zwrotu kosztów transportu i t. d. tudzież tytułem nagród procentowych (art. 2) i nadzwyczajnych (art. 3), zarachowuje się na „fundusz karny”.

Nadwyżka pozostała po przyznaniu wynagrodzenia służy przedewszystkiem na pokrycie kosztów dostawy towarów do urzędu celnego i ich sprzedaży, następnie zaś na pokrycie należności celnych, opłat wewnętrznych oraz pretensji przedsiębiorstw przewozowych.

Resztę, pozostającą po pokryciu wszystkich tych wydatków, zalicza się na dobro Skarbu.

§ 6.

Wszelkie przepisy o wynagrodzeniach za spóldziałanie w wykryciu przekroczeń skarbowych, wydane na mocy dotychczas na całym obszarze

Rzeczypospolitej obowiązujących ustaw skarbowych, a sprzeczne z ustawą tymczasową z dnia 19 grudnia 1919 r. o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa, z dniem ogłoszenia tej ustawy t. j. z dniem 9 stycznia 1920 roku są uchylone.

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. Rybarski

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski
